

„Tõest?“ küsis Kaarel; „kulla, pai, siise Liisa, ega see ometi sinu tõsine nõuu ei ole?“

„Mis siis muud!“ hüüdis mõnise nõuline pruut; „ega sa seist ju ka suuremat ei hooli! Lähed ju võerale maale!“

„Lähem küll, aga tulen ikka ka tagasi,“ ütles Kaarel, oma pikkaldase kumbe järel sõnu weni- tades, nagu oleks t'al tükk künnapit näpu wahel. Jutul oli nüüd mõni minut pause; muud kui tasside kõlin, lõmpsimine ja matsatamine oli kuulda. „Siga sööb, laud laulab,“ mõtles tuim, aga tähepanija Karla ja tõmbos kolman- dama paberossi.

Ühna närides ütles nüüd Põrkja=Auni — Kaarel wahis seal juures rääkija määrind jalki—: „Tahab Karla wägise reisida, las' katjub õune! Küll ta peagi tagasi tuleb.“ — „Aga kui ta lähed Kuuramaale, kus need karud elawad, ehk Türgi- maale, kus kapsta peade asemel inimeste päid raiutakse, siis ma teda enam elusalt näha ei saa!“ hüüdis Liisa, sepiku klampar pahemas käes, kohwi tass paremas.

„Ega surnud ka mitte,“ ütles Auni, oma musta siisi silitades.

„Aga kus jäewad siis pulmad?“ küsis Liisa tükki aja järel, kui ju poole klampari oli nahka pannud.

„Pulmad saawad ikka ju peetud,“ wastas Auni niisamma pitka wahel järel. — „Ega siis ilma peigmebeta pulmi ei peeta,“ ütles jälle Liisa, kui sepiku klampar hoopis otjas oli, pühkis wõi- sed sõrmed juuksest puhtas, pani tassi kummuli ja muuskas siis seesamma käega nina, lärts wastu maad wisates, sest t'al oli nohu. Paari päewa eest oli ta oma kõrwu-peigmebeta, Soigu=Pe- di ga, salaja magust juttu ajanud, märjas õues külmetades oli talle sulg ninakesse siginud. — „Kas sa tõeste arwad, et Karla kaugemale kui 10 wersta julgeb reisida? Ei ta seda ei tee mitte!“

„Miks mitte?“ küsis Kaarel natuke järsku. „Aga kui rõõwolid tulewad, mis siis? Siis sa jooksed ju eest ära!“

„Oh et naad tuleksid, küll ma neile näi- taksin!“ — Ta ajas ennast sirgeste, tõmbas käed rusikasse ja tagasi astudes sattus oma pahema jalaga otse Sulbi=Tiin kleidi sabasse, nii et see kärises.

„Dih, mu kallid kleit!“ kilkas Tiin.

Kaarel põrkas tagasi ja juhtus nii õnnetumalt wastu lauda lükkama, et see wildakite Liisa ja Polli sülle kõik mustad ja walged wedelikud piisutas, mis aga weel tasside ja kannude põhjas oli, osalt weel õige pala. „Äi!“ kisas Liisa — „wui!“ kilkas Polli.